

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

MADELINE
MARTINOVÁ

Setkání spřízněných duší

MADÉLINE MARTINOVÁ

SETKÁNÍ
SPŘÍZNĚNÝCH DUŠÍ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinkami červencových příběhů jsou tentokrát ženy, na které vyšší společnost hledí pěkně svrchu, protože si na živobytí musejí samy vydělávat. Slečna Lydia z romane Ráj na konci světa se po smrti rodičů žíví jako guvernantka. Její nebývalá krása jí však velmi komplikuje život, a tak prchá na samotný konec světa, na hrad na skotském ostrově, kde konečně nalezne bezpečí, lásku a dokonce i novou rodinu.

Ve druhé romanci, která je zároveň třetím a posledním dílem minisérie Londýnská škola pro dámy a jež nese název Setkání spřízněných duší se dozvíte, jak se samotná zakladatelka školy pro dámy, bývalá kurtizána Lottie, znovu setkala s mužem, který ji připravil o nevinnost. Lord Evander byl odhodlaný svůj hřích napravit, avšak Lottie už podruhé nechtěla dát své srdce v sázku. Asi již tušíte, že navzdory skandální minulosti krásné Lottie, se nakonec hraběti Evanderovi podaří překonat všechny překážky, aby už napořád mohli být spolu.

Věřím, že si příběhy silných a odhodlaných žen krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Madeline Martinová

**SETKÁNÍ
SPŘÍZNĚNÝCH DUŠÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
How to Wed a Courtesan

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Pavλίna Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2021 by Madeline Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-669-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-670-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-671-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Červen 1816, Londýn, Anglie

Ten prsten, který jí ležel na stole, vyžadoval odpověď. Lottie se však od něj odvrátila tak prudce, až jí lem sukně hlasitě zašustil na koberci. Stála uprostřed svého salónu a v uších jí hučelo. Tohle bylo to, co před mnoha lety chtěla. V době, když byla ještě mladé děvče. Ale tou dívkou už nebyla. Stala se z ní žena, žena, která rozuměla mechanismu lásky. Která obětovala příliš mnoho. Ještě ani neotevřela krabičku, v níž ten prsten čekal. Ne že by na tom záleželo. Šperk uvnitř nehrál žádnou roli. Měla značné bohatství, takže kdyby chtěla, mohla by si pořídit prsten za vlastní peníze. Důležité bylo to, co znamenal. Všechno. Už jednou zažila tu opojnou chvíli, kdy jí byl na prst navléknut prsten s takovým významem, a jak doufala, že symbolizuje to, co mělo být v jejích představách a tužbách věčnou láskou...

Jak krutě se mýlila...

Evanderovo načasování bylo dokonale naplánované. Lottie toho dne dokončila všechny své lekce – konzultace pro ženy z vyšší společnosti, které se k ní chodily učit jemnému umění svádění a flirtu. Z jakých jiných důvodů by jinak navštěvovaly bývalou

kurtizánu? Lottie o takový život nikdy nestála, vždyť byla dcerou vikáře. A která farská dcerka by stála o život kurtizány? Neměla ale pak už jinou možnost. Ve svém citovém poblouznění nabídla Evanderovi příliš rychle příliš mnoho, vlastně... vše. A tím si zničila jakékoli další vyhlídky.

Drásalo ji, když si uvědomila, co musí udělat, aby ochránila ty, které miluje. Tíha jejího rozhodnutí na ní ležela jako balvan. Povzdechla si. Fantazie o lásce se střetávala s hořkou realitou, touha s povinností. Společnost se stavěla do cesty snům, které se stejně nikdy nemohly vyplnit.

V jejím životě pak už nebyl žádný jiný muž. Její ochránci zůstali dávnou minulostí a jejich finanční podporu už nepotřebovala. Získala si jméno jako vychovatelka dívek a žen ze vznešených rodin. Ty, o nichž se šeptalo, že prošly jejíma rukama, byly na plesech a večírcích na roztrhání a nápadníci na ně stáli dlouhé fronty. Nezasvěcení byli přesvědčeni o tom, že svým učednicím udílí školení erotického charakteru, skutečnost však byla taková, že se při práci s nimi soustředila na to, aby v nich probudila dámu a aby byly schopny přijmout samy sebe.

I proto by měla ten prsten na stole vzít a poslat ho zpět Evanderovi. Hrabě z Westixu nepotřebuje mít po svém boku ženu se špatnou pověstí, která by špičila tu jeho.

Sebrala krabičku z chladné mramorové desky; ležela pod další nádhernou kyticí svázanou ze skleníkových květin, které jí Evander posílal. Tentokrát to byly vznosné vonné kosatce a bílé tulipány, stejně krásné jako nechtěné. Krabička s prstenem ji ostře pálila v dlani. Přistihla se, že ji otevírá tak opatrně, jako teprve nedávno byla schopna začít znovu

otevírat své srdce. Uvnitř ležel na lesklém černém saténu drobný prstýnek s diamantem. Když ho uviděla, téměř se zapotácela a prudce zadržela dech. Čekala spíš něco velkého, křiklavého, opulentní šperk hodný hraběte, který ví, co se sluší a patří a má na to i peníze. Tento kámen byl skromný, vypadal skoro jako zrnko. A přece... kdysi dávno to byl ten nejkrásnější prsten, jaký kdy viděla. Až dodnes byla přesvědčená o tom, že poté, co jím mrštila přes celý salon na zámku Comlongon a navždy se s ním rozloučila, je nenávratně ztracený. A teď se tu ukázal a znovu ji žádal o ten kousek její bytosti, který nemůže poskytnout. Který už ani nemůže existovat! Vše, co jí zbylo, jsou jen vzpomínka: na lepší časy, na krásná místa, na lásku, tak nevinou a vzácnou...

Na přání, která se nikdy nemohla naplnit.

Na to vše, po čem nebyla schopna přestat hluboce toužit...

DRUHÁ KAPITOLA

Srpen 1809, Bedfordshire, Anglie

Tanečním sálem s křišťálovými lustry, pozlacenými svícný, na nichž blikotaly svíčky a odrážely v zrcadlech své zlatavé světlo, zněla nadpozemsky krásná hudba. Pro dívku, jako byla Lottie, dceru vikáře, která bydlela se svým otcem na faře, to byla scéna jako ze snu. Šaty, které si na tuto příležitost vypůjčila, byly ušity z bledě-modrého saténu zdobeného drahokamy všitými do jemné látky. Třpytily se, jako by i ony byly z jiného světa.

„Tak co, nezklamalo tě to tady?“ ozval se za ní známý hlas.

Otočila se a pohlédla na Charlese, jediného syna vévody ze Somersvillu. Vzhledem k jeho společenskému postavení by se s ním neměla vůbec stýkat, ale problém byl v tom, že jeho panství se nalézalo nedaleko Binsey, vesnice, kde žila. Než se Lottie vůbec dozvěděla, co to je nějaká *společenská třída*, trávivali spolu každé léto. Teď se Charles vydá na svou velkou cestu, bude putovat po celém světě jako kdysi jeho otec; jen bůh ví, jak dlouho bude pryč. Toto bylo jejich poslední setkání a on jí slíbil, že to bude něco velkolepého. A z toho důvodu také trval na tom, aby přijala pozvání jeho stárnoucí tety a přijela na její panství v Bedfordshiru.

Lady Hasgroveová byla bohatá vdova, která si Lottii už dávno oblíbila. A ples, který její sousedé uspořádali dva dny po Lottině příjezdu, byl nepochybně součástí Charlesova *velkolepého* plánu.

„Jak by mě to mohlo zklamat? Naopak, předčilo to všechny moje představy,“ přiznala Lottie, která nebyla schopna zastřít svůj úžas.

Usmál se na ni. „Doufal jsem, že tě to potěší.“ Přelétl modrýma očima, které byly tak podobné jejím, po sále. „Už se objevili nějakí nápadníci?“

Zvonivě se zasmála. „To si jistě děláš legraci! Já nejsem žena, na kterou by se lepili nápadníci. A víš dobře, že jsem do Bedfordshiru nepřijela, abych...“

„Lorde Foltone, musím trvat na tom, abyste mě seznámil s tímto rozkošným stvořením.“

Oba se otočili a spatřili vysokého, štíhlého muže, oděného v na míru ušitým černém saku a zelené vestě, díky níž měly jeho oči ten nejúžasnější nefritový odstín. Kaštanové vlasy měl pečlivě sčesané na stranu a na tváři úsměv, v němž se mu blýskaly rovné bílé zuby.

Lottii vynechalo srdce. Šlechtici byli většinou pohlední muži, oblékali se elegantně a měli vybrané a kultivované způsoby. Ale tomu, který teď stál před ní, se nemohl rovnat ani jediný. Charles chlubně povytáhl obočí, jako by jí chtěl připomenout, že to čekal. Bylo jí jasné, že o tom ještě od něj později uslyší.

„Slečno Rossingtonová, dovolte mi, abych vám představil tohoto uličníka, je to Evander, baron Murray. Jeho otec, hrabě z Westixu, a ten můj jsou přátelé.“ Pak se obrátil na Evandera. „Murrayi, seznamte se s mojí nejdražší přítelkyní, slečnou Charlottou Rossingtonovou.“

„Slečno Rossingtonová.“ Baron soustředil svou pozornost na Lottii. Nemohla vůbec dýchat a měla

pocit, že jí hlava pluje na obláčku. Pak se sklonil k její ruce. „*Enchanté.*“

Jeho příjemný hlas i zaujatý pohled jí způsobovaly jemné mrazení. „Je mi skutečným potěšením, že vás poznávám,“ pronesla přiškrceně.

„Věřil bys, že tohle božské stvoření ještě nemá ve svém tanečním pořádku zapsáno jediné jméno?“ šťouchl Charles do lorda Murraye.

Lottii zahořely tváře, ale než stačila Charlese pokárat za jeho neomalenost, ozval se lord Murray. „Kéž bych ho mohl celý zaplnit svým jménem.“

„Můžete se napsat alespoň první místo.“ Podívala se na něj skrz řasy a zjistila, že se na ni usmívá způsobem, který jí zrychlil tep.

„První taneční série už bohužel začala.“ Lord Murray se na ni zamyšleně zadíval. „Na tu další si ještě asi nějakou chvíli počkáme,“ povzdechl si. „Asi si budeme muset zatím dělat vzájemně společnost. Snad to bude k vydržení.“ Mrkl na ni, aby jí naznačil, že jeho tento plán nemrzí o nic víc než ji. Popravdě řečeno si přála dozvědět se o tom muži úplně všechno. Jeho otec byl hrabě z Westixu, to jí Charles řekl. To jméno jí bylo skutečně povědomé, protože když se Charles zmiňoval o svém otci, často v souvislosti s ním zaznělo i toto jméno. „Mohu vám zatím přinést sklenici limonády?“ zeptal se lord Murray.

Lottie by se sice ráda napila, ale nechtěla, aby od ní lord Murray odešel hned poté, co se s ním seznámila. Potřásla hlavou. „Ne, děkuji.“

„Asi to tak bude lepší,“ ušklíbl se. „O lady Pen-villeové je známo, že nápoje ředí.“

Lottie, která byla vždy vychovávána k tomu, aby chválou nešetřila a o stížnostech mlčela, si zděšeně zakryla ústa rukou. „Takové věci byste neměl říkat!“

Pokrčil bezstarostně rameny. „Vždyť je to pravda. Můžete to zkusit,“ ukázal na prostřený stůl, na němž stála velká křišťálová mísa s punčem. Tekutina uvnitř skutečně vypadala poměrně čirá.

„Vzhledem k té reklamě, kterou jste tomu nápoji udělal...“ Zasmála se a potřásla hlavou.

„Aha!“ namířil na ni ukazováček. „Máte strach, že mi budete muset lhát a říkat, jak vám chutná, že?“ V jeho nonšalanci, ve způsobu, jakým tak nenuceně porušoval pravidla, kolem nichž ona sama celý život chodila po špičkách, bylo něco sladce zakázaného, něco, z čeho se jí točila hlava. „Vy se červenáte?“ škádlil ji. „Skoro to vypadá, že máte morálku farářské dcery!“

„To bude nejspíš tím, že můj otec je skutečně vikářem,“ usmála se.

„Kdyby měl každý vikář tak krásnou a bystrou dceru, jako jste vy, chodili by každou neděli do kostela všichni muži v Anglii,“ pousmál se.

„To by měli v každém případě,“ namítla.

„Možná by měli. Ale v případě, který jsem naznačil, by to taky i dělali.“ Zasmála se jeho drzému vtipu, ale on na ni znovu namířil ukazovák. „Ujišťuji vás, slečno Rossingtonová, že ani v nejmenším nežertuji.“

„Vždycky říkáte to, co si myslíte?“ zeptala se ho. Jednak byla upřímně zvědavá, ale také ji jeho bezstarostné chování nevysvětlitelně přitahovalo.

„Ano,“ odpověděl a vyklenul obočí. „A myslím, že by to měl dělat každý.“

„Dokonce i ženy?“ zeptala se trochu posměšně.

Naklonil se k ní blíž a přinesl s sebou příjemnou vůni santalového dřeva. „Hlavně ženy. Jak vám máme rozumět, když se nikdy nepodělíte o to, co se vám v těch vašich krásných hlavičkách honí?“

Uvažovala o tom a nepřítomně kroutila v ruce

rukavičkou. Otec ji vždy povzbuzoval, aby s ním mluvila o svých názorech, a s Charlesem to také vždycky dělala. Dostalo se jí ale varování, aby si na to před ostatními dávala raději dobrý pozor.

„Jako například teď,“ poznamenal lord Murray s hlavou nakloněnou na stranu. „Myslíte na něco důležitého. Vidím vám to v těch nádherných modrých očích. A přesto nic neříkáte.“ Naklonil se k ní tak blízko, až to bylo skoro nevhodné. „Povězte mi to,“ zašeptal.

V tu chvíli jako by se jí nedostávalo vzduchu, ale snažila se, aby ji ten okouzující uličník nepřechytral. „V mládí jsem byla poučena o tom, že muži nemají zájem o inteligentní ženy.“

V očích mu zajiskřilo, napřímil se a trochu ustoupil, takže se znovu mohla nadechnout; aspoň natolik, kolik jí to dovolil těsný živůtek jejích šatů, které byly ušity pro jinou ženu.

„Jestliže jste stejně inteligentní jako krásná, možná bych vás měl požádat o ruku ještě dnes večer,“ usmál se na ni a ten úsměv dělal zázračné věci s jejím srdcem.

„Pokud jste stejně upřímný jako šarmantní, možná bych o vaší nabídce uvažovala.“ Lottie nikdy nebyla zakřiknutá, ale s ním se cítila ještě odvážnější. A to se jí líbilo stejně tak, jako to, že ocenil její intelekt. To bylo vskutku vzácné.

Zasmál se. „Dopравdy jste okouzující.“

„Od muže, který se chlubí svojí upřímností to беру jako největší kompliment.“

„To byste také měla,“ přikývl. „To byste měla.“

Hudba v sále doznívala a lidé kolem nich se přesouvali v očekávání návratu těch, kteří byli při tomto tanci na parketu. „Mohu se zeptat, co si dáma myslí o mně?“ zeptal se lord Murray a krátce se rozhlédl kolem sebe.

„Nejsem tak troufalá ve svých soudech,“ odpověděla nenuceně. „Na moje zhodnocení si budete muset zřejmě nějakou dobu počkat.“

Znovu se k ní obrátil a na tváři měl přehnaně bolestný výraz. „Vy mě ničíte, madam.“

„Trocha trpělivosti vám jen prospěje. Je to veliká ctnost,“ odpověděla slovy svého otce. Měla ale pocit, že si tuto moudrost musí připomenout spíš sama sobě. Byla totiž netrpělivá... vždycky. I teď se v ní vzdělával nekříd. Toužila se o něm dozvědět víc a přemýšlela, jak by to šlo udělat, aby se s ním znovu setkala. Bylo to samozřejmě pošetilé; vždyť lord Murray byl první muž, který ji kdy požádal o tanec a první, který jí kdy věnoval alespoň trochu pozornosti. Byla by hloupá, kdyby riskovala tímto způsobem své srdce, když o něm vůbec nic neví.

Lorda Murraye její odpověď vůbec nevyvedla z míry. V očích se mu objevilo šibalství, které se jí líbilo víc, než si chtěla přiznat. „Dobře. Ale teď je na řadě tanec,“ řekl a nabídl jí rámě. „Půjdeme?“ Zavěsila se do teplého ohbí jeho lokte; byla teď už natolik blízko, že rozeznávala teplé tóny santalového dřeva, které zachytila již předtím. Vedl ji po parketu během úvodních tónů kotilionu. „Chodíte na plesy často?“

„Musím se přiznat, že tento je můj první.“

Otevřel překvapeně ústa, ale v té chvíli si měnili partnery, takže musel počkat. Když se k sobě vrátili, vypadal značně zarmouceně. „Předpokládám tedy, že nemám naději, že se potkáme na nějakém londýnském plese?“

„Bohužel, je tomu tak,“ odpověděla Lottie s upřímným zklamáním.

„Kdybyste byla v Londýně, našel bych si vás na každém plese. Procházel bych se s vámi po

Vauxhallských zahradách a postaral bych se o to, aby vás všichni viděli sedět po mém boku v naší rodinné lóži v opeře.“

Jeho slova ji fascinovala. „Bože, to zní opravdu lákavě.“

„Určitě by se vám to líbilo,“ zatočil se s ní.

„Ráda bych o tom slyšela úplně všechno.“

„Ve Vauxhallských zahradách se vždycky zvečera ozve písknutí a všechny lucerny, kam až oko dohlédne, se najednou rozsvítí.“

„Povězte mi víc.“

Unášel ji dál, do jiného světa velkolepých londýnských zábav a letních pobytů na rodinném zámku ve Skotsku. Lottie si života v Binsey vždycky vážila a nikdy jí nepřipadal nudný. Alespoň až do této chvíle, kdy se dozvídala o nádheře, kterou lze najít za humny. Když naslouchala bohatým detailům, které se jí díky jeho sametovému hlasu samy vykreslovaly v myslí, nemohla si pomoci. Byla oslněná.

I když toho večera tančila i s jinými muži, kotilion nebyl jediným tancem, který si lord Murray nárokoval pro sebe. Později si ji zamluvil i pro venkovský tanec; jeho kroky byly ale tak živé a pohyb tak rychlý, že spolu nemohli příliš mluvit. A tak se na sebe alespoň usmívali. Když byl večer u konce, pocítila tíhu na duši... tento ples byl totiž tou nejkouzelnější věcí, která se jí v životě přihodila. A lord Murray byl tím nejúchvatnějším mužem, jakého kdy potkala. Ještě nikdy nepoznala někoho, jehož řeč by byla v dobrém i zlém tak upřímná a otevřená, což byla osvěžující změna oproti všem těm uhlazeným rozhovorům, které vedla obvykle. Předestřel jí zážitky, vtáhl ji do nich svým barvitým popisem i nakažlivým úsměvem. A přestože nijak nesnižovala svůj šťastný život

v Binsey, nemohla si pomoci a z plna srdce doufala, že lorda Murraye ještě někdy uvidí.

Evander, lord Murray, dědic hrabství Westix, se den po plese lady Pensvillové vznášel v příslovečných oblacích. V uplynulých letech mu do oka padlo několik dam, když hledal ženu, s níž by se mohl oženit. Několik z nich dokonce den po plese navštívil s kyticí v ruce. Nikdy však nevybíral květiny s větší nervozitou. Bylo ironií osudu, že ženu, která v něm vzbudila tak silnou reakci, potkal právě ve chvíli, kdy se měl vrátit na panství Westix v Southamptonu, aby pomohl svému otci po návratu z Indie.

Evander si prohlížel květiny, které ležely vedle něj na polstrovaném sedadle. Narcisy na znamení úcty, růžové karafiáty na znamení náklonnosti a několik snítek myrty na znamení lásky a manželství ve hravé narážce na to, o čem spolu mluvili předchozího večera. Když však přijížděl kočárem k rozlehlému sídlu lady Hasgroveové, rozmyslel se a větvičky myrty raději odstranil. Teď ležely roztroušené po skalkách, které lemovaly vinutou příjezdovou cestu k domu, a vypadaly jako velké sněhové vločky. Horší bylo, že po jejich odstranění bylo na kytici patrné, že v ní něco chybí. Nevypadala o nic lépe než ten mizerný plevel, který jako chlapec natrhal na zámku Comlongon ve Skotsku pro svou matku a sestru. Zatraceně. Nakopal by si, že nevybral růže, tulipány nebo třeba zatracené lilie. Dokonce i hyacinty by byly lepší.

Vyskočil z kočáru s úmyslem sesbírat drobné bílé květy a vrátit je do kytice, když tiché venkovské ráno oživil veselý hlas. „Dobrý den, Murrayi.“ Charles, lord Folton, mu věnoval přívětivý úsměv a zamířil po cestě k místu, kde se Evander už chystal vyjít

po kamenných schodech. „Můžu si tipnout, že tvoje návštěva má něco společného s jistou krásnou vikářovou dcerou?“ Evander se při pohledu na druhého muže zarazil a nechal bílé květy ležet, ochablé a odhrozané. Když Folton předešlého večera naznačil, že se nikdo nepřihlásil o místo na tanečním pořádku slečny Rossingtonové, předpokládal, že tento vévodův dědic nemá o tuto úchvatnou mladou ženu zájem. Ale jestli ji teď, po plese, kde s ní také tančil, přišel navštívit... Lord Folton se podíval na kytici, která v teplé Evanderově dlani poněkud povadla. „Řekl bych, že lady Langstonová bude pěkně zuřit, jak jsi jí vyplenil zahradu.“

Evander stiskl čelisti. Popravdě řečeno skutečně šel do zahrad na panství Langstonových, kde bydlel s kamarádem z univerzity. Příliš toužil vidět slečnu Rossingtonovou a nechtěl se zdržovat hledáním místa, kde by mohl zde na venkově sehnat skleníkové květy. Letmo pohlédl na povadlé kvítky a povzdechl si. „Byl to nápad, který jsem si měl z té bláznivé hlavy vyhnat.“

Folton se zasmál. „Nejsi první, kdo ztratil hlavu kvůli slečně Rossingtonové.“

„Skutečně?“ Evander se na Charlese podíval; chtěl hned o téhle věci zjistit pravdu.

Folton zvedl ruce v odevzdaném gestu. „O mě nejde! Se slečnou Rossingtonovou, ačkoli je jistě krásná, nás pojí pouhé přátelství, které není ani vzdáleně romantické. Je pro mě spíš sestrou, protože ani jeden z nás nemáme sourozence a byli jsme si jimi už od dětství.“ Chytil Evandera za rameno. „Měl jsem na mysli mnoho venkovských srdcí, která nechtěně zlomila doma v Oxfordshiru. Většinou ji ani nenapadlo, že se o ni ti chudáci mladíci zajímají,“ potrásl soucitně hlavou.

Evander byl slečnou Rossingtonovou tak uchvácen, tak pohlcen, že ho ani nenapadlo zeptat se, jestli nemá nějakého nápadníka. „Takže tam...“ Jak se k čertu jmenovala ta vesnice? „... není nikdo, koho by měla ráda?“

„V Binsey,“ usmál se Folton. „Není. Nikdy jsem si nevšiml, že by ji nějaký muž vůbec zaujal.“ Folton poplácal Evandera po rameni. „Až do teď.“ Evanderem projelo vzrušení. Rozhodně o něj projevila zájem. Ačkoli tančila s několika dalšími, všiml si, že se na ně neusmívá tak zářivě, že se nečervená a chová se s nimi zdrženlivěji. „Tak pojď, byl jsem na cestě za tetou.“ Folton vykročil po schodech k mohutnému vchodu. „Jak dlouho vlastně budeš u Langstonových?“

„Dnes odpoledne, bohužel, odjíždím,“ odpověděl Evander s upřímnou lítostí. „Z Indie už dorazili oba naši otcové a ten můj mě povolal zpět na southamp-tonské panství, abych mu pomohl s některými předměty, které si odtamtud přivezl.“

„Aha.“ Lord Folton se otočil a vykročil opačným směrem. Pryč od domu.

Evander se zmateně zamračil. „Co se k čertu děje? Kam jdeš?“

„Navštívím tetičku později, protože v Bedfordshiru zůstanu ještě několik dní,“ podíval se na něj Folton. „Teď bude lepší, když budeš mít slečnu Rossingtonovou sám pro sebe. A upozorňuju tě: moje teta má tendenci u čaje usínat.“ Folton na něj mrkl a zamířil po cestě dolů. „*Bonne chance.*“

Když zamířil po schodech, cítil silnou nervozitu. Za normálních okolností se dokázal skvěle ovládat, byl mužem, jehož nic nevyvede z míry a který si je jistý sám sebou. Alespoň do chvíle, než se ocitl v záři osobnosti slečny Rossingtonové. Byla bezesporu půvabná,

byl to však její důvtip, díky němuž v jeho očích tak zářila. Také se mu líbilo, jak jí svítilo v očích, když se s ní dělil o příběhy z Londýna a Skotska. V tom, jak ho pozorovala hvězdnýma očima, bylo něco, co v něm vyvolávalo touhu vzít ji na ta místa, zahalit ji do nejjemnějšího hedvábí a starat se o ni.

Komorník uvedl Evandera do salonu, kde měl se svou ubohou hrstí plevle čekat na slečnu Rossingtonovou. Místnost měla zvláštní zelenou barvu, která připomínala chřest, a malé stolky byly přeplněné množstvím porcelánových figurek, usazených na kouscích stářím zežloutlých krajek. Otevřely se dveře a do místnosti vstoupila slečna Rossingtonová s lady Hasgroveovou. Evanderovi se sevřelo srdce.

Proud ranního světla pronikal oknem jako paprsek z nebes a dopadal na slečnu Rossingtonovou, která se na něj usmívala. „Lorde Murrayi,“ pronesla svým jemným hlasem.

Mnohokrát přemýšlel o tom, co řekne, až ji znovu uvidí. Teď se mu všechna ta pečlivě připravená slova vykouřila z hlavy a nahradila je ohromená úcta k její nesmírné kráse. V bílých tylových šatech, které tvořily výrazný kontrast k její pleti a lesklým tmavým vlasům stočeným do jednoduchého uzlu, vypadala dokonale. Ženy si v této době často upravovaly účesy velmi komplikovaně; vzhled slečny Rossingtonové však umožňoval o to víc vyniknout její přirozené kráse. „Slečno Rossingtonová,“ vypravil ze sebe. „Sluší vám to.“ Pak si vzpomněl na své vychování a krátce se uklonil lady Hasgroveové, které slečna Rossingtonová zrovna pomáhala na polstrovanou pohovku. „Dobré ráno, lady Hasgroveová.“

Starší žena na něj kývla. Ještě ani pořádně neseděla, a už jí začala klesat víčka. Slečna Rossingtonová

se usmála a ukázala na křeslo naproti. Na rukávech šatů u zápěstí měla pastelové skvrnky – nejspíš od nějaké barvy. Když viděla, že si jich všiml, rychle sevřela ruce v klíně. „Dáte si s námi čaj?“

„Ano, děkuji. A to je pro vás,“ podal jí kytici. Když se na květy zadívala svýma modrýma očima, viděl je, jako je viděla ona. „Asi by jim prospělo trochu vody,“ zamumlal. „Možná jsem měl přinést růže. Ale zdály se mi příliš obyčejné pro tak neobyčejnou ženu.“

Přijala květiny a pečlivě za nimi schovala své potřísněné rukávy. „Voda s nimi udělá divy.“ Zazvonila na sluhu a květiny si prohlížela. On se zatím usadil ve starorůžovém polstrovaném křesle. „Váš výběr květin se mi velice líbí.“

Podíval se na ni. „Nezapomínejte, že jsem vás žádal o upřímnost. Je to spíš uvadlý trs plevelu.“

„Vůbec ne.“ Pousmála se s takovou posmutnělou něhou, až se mu sevřelo srdce v hrudi. „Připomínají mi domov. Mám pod oknem zasazené karafiáty, které mi každý den přejí dobré ráno.“ Přejela špičkou prstu po žlutém okvětním lístku narcisu. „Vaše úcta.“ Pak se dotkla karafiátu. „A náklonnost.“ Lehce zrůžověla a nespouštěla oči z květin. Nakonec k němu vzhledla s odvahou, která ho téměř zaskočila. „Ani si nedokážu představit hezčí kytici.“

Vtom vstoupil sluha a vzal od ní květiny, aby je vložil do vázy. V tu chvíli byl Evander vděčný za výběr květin a za to, jak ji dokázaly potěšit. Většina vznešených dam by nad jeho kyticí ohrnula nos. Ale slečna Rossingtonová ne. Byla stejně čistá a laskavá jako krásná. Byla to žena, která v něm vyvolávala touhu zahrnovat ji dary a láskou. V jeho očích se jí žádná nevyrovnala a on si přísahal, že navzdory tomu, že musí odjet, si najde způsob, jak jí znovu zkřížit cestu.

TŘETÍ KAPITOLA

Duben 1810, Binsey, Oxfordshire, Anglie

Děšť pleskal o okenní tabule, kapky se rozpouštěly jedna v druhé a pak stékaly v tlustých mokrých proudech po skle. Lottie se podívala ven na kluzké dláždění a přála si, aby poslechla otcovu radu a vzala si deštník. Nebo alespoň mohla jet kočárem.

„To bude boží dopuštění,“ podotkla majitelka místní galanterie *Notions* a přimhouřila za brýlemi hnědé oči, zatímco se s nesouhlasem dívala na padající déšť. „Pokud počkáte do tří, přijde pan Williams a může vás doprovodit domů.“

Letmý pohled na hodiny na stolku stačil k tomu, aby Lottie zjistila, že je teprve půl třetí. Doma ještě musela přišít knoflík na otcovo oblíbené sako, uklidit a připravit večeři. „Děkuji, paní Williamsová,“ kývla Lottie zdvořile, „ale trocha vody mi neublíží.“

Paní Williamsová vytáhla kus voskového papíru a zabalila do něj štůček krajky. „Já vím. Musíte za otcem. Škoda, že se nikdy znovu neoženil. Určitě víte, že mlynářova nejstarší dcera si hledá manžela.“

Lottie přijala od ženy balíček a poděkovala – ne za dohazování nevěsty pro svého otce, ženy o dva roky

mladší než Lottie, ale za to, že dala krajku do voskovaného obalu, aby ji nepromočil déšť.

„Určitě nechcete počkat?“ zeptala se paní Williamsová trochu podmračeně.

„Budu v pořádku,“ ujistila ji Lottie, znovu poděkovala za ohleduplnost a vyklouzla z obchodu do záplavy prudkého deště. Vzápětí zadržela dech – nečekala takové ochlazení ani prudkost bušících kapek. Chlad lijáku stačil, aby ji připravil o dech. A to bylo ráno, když se vydala do centra vesnice koupit krajku na šaty, úplné teplo. Naklonila hlavu, aby ji slaměný klobouk ochránil před deštěm alespoň obličej. Moc to nepomohlo.

Najednou se objevil stín a déšť náhle ustal. Vzhlédla a zjistila, že má nad hlavou otevřený deštník. Někdo jí přišel na pomoc. Nejspíš pan Williams, který se vrátil dřív ze svých pochůzek. „Pane Williamsi, to je...“ Ať chtěla říct cokoli dalšího, vše jí odumřelo na jazyku, když otočila hlavu a uvědomila si, že její zachránce není pan Williams. Ne, tento muž byl vyšší, ale stejně povědomý. Lord Murray.

Usmíval se na ni a jeho zelené oči zářily proti matně šedé obloze. „Slečno Rossingtonová,“ promluvil hlasitě, aby ho bylo slyšet přes přivaly deště, který teď, když držel deštník nad ní, máčel jeho. „Dovolte mi, prosím, abych vás odvezl domů.“

„Jste celý mokrý,“ vykřikla. Byla to pravda, jeho kaštanové vlasy vlhkostí ještě víc ztmavly.

Ukázal na kočár zaparkovaný jen pár metrů od ní.

Než by se s ním přela, nechala ho, aby ji odvedl ke kočáru, a vlezla dovnitř s takovou dávkou důstojnosti, jakou si dívka může zachovat na útěku před průtrží mračen. Přisedl se k ní na protější sedadlo, sklopil deštník a nechal ho zastrčený v rohu naproti. Lottie

si rozpačitě sáhla na klobouk, který jako by jí na hlavě vadl. Byla rozpaky celá rudá a upírala oči na ruce, které měla sepnuté v klíně. Dlouho doufala, že lorda Murraye znovu uvidí, přála si, aby se znovu sblížili. Ale jak měsíce ubíhaly, vzdala to, protože předpokládala, že Anglie je příliš velká na to, aby je osud znovu svedl do stejné společnosti. A teď tu najednou je, a ona vypadá jako zmoklá slepice.

„Děkuji.“ Zvedla zrak k lordu Murraymu, který na ni otevřeně zíral.

„Proboha, slečno Rossingtonová, vy jste opravdu nejkrásnější žena na světě.“ Tváře se mu zbarvily ruměncem. Vzpamatoval se a sám sobě se zasmál. „Odpusťte mi. Měl bych se spíš zeptat, kam si přejete jet.“

Jeho kompliment ji zaskočil tak, že vůbec nedokázala myslet. Dýchat. Nechtěla nikam jet. Chtěla strávit celé tohle deštivé odpoledne v jeho společnosti, naproti němu v kočáře. Seděli tak blízko sebe, že jasně cítila santalovou vůni jeho mýdla na holení. „Já... jela jsem domů,“ odpověděla a vysvětila mu cestu. On pak předal adresu kočímu skrze malé zasouvací okénko. Kočár se rozjel a na jeho střechu bušil déšť. „Myslela jsem, že už vás nikdy neuvídím,“ přiznala se a zkoumala ho stejně otevřeně jako on ji. Jeho husté kaštanové vlasy, vysoké lícní kosti a královský nos byly v zastíněném interiéru kočáru ještě patrnější.

Usmál se na ni a její srdce udělalo hotový přemet. Byl ještě mnohem hezčí, než si pamatovala. „Doufal jsem, že vás najdu.“ Opřel se lokty o kolena a naklonil se blíž.

Pánbůh jí pomoz. „Vy jste mě sem přišel hledat?“ zeptala se a teprve pak si uvědomila, jak hloupě ta otázka zní. Baron samozřejmě nepřišel, aby se sešel se dcerou vikáře.

„Kdybych byl chytřejší, udělal bych přesně to.“ Vztáhl ukazováček a pohladil látku jejích šatů na koleni. „Ale můj otec mě honil po Anglii sem a tam a já jsem neměl žádnou záminku, abych sem přijel. Až dosud.“ To místo ji okamžitě začalo pálit. I zbytek těla měla v jednom ohni. Byl to jemný dotek, jako motýlím křídlem. Dokonce se jí mohl dotknout jen náhodou, ale ona věděla, že to ta není. A přála si, aby to udělal znovu. „Přijel jsem si vyzvednout nějaké věci od vévody ze Somersvillu,“ řekl.

„Myslím, že je teď v Londýně,“ odpověděla. „A lord Folton je k nezastižení, protože odjel na svou velkou cestu.“

„Vypadá to tak.“ V jeho tónu zazněla tvrdost, která ji zarazila. Musel si všimnout jejího překvapení, protože jeho výraz okamžitě změkkl. „Odpusťte mi. Od návratu našich otců z poslední výpravy se mezi našimi rodinami objevily nepříjemné problémy. Zdá se, že došlo k nějakému nečestnému jednání.“

Lottie se zamračila. Nedovedla si představit, čeho se vévoda ze Somersvillu mohl dopustit. „To mě mrzí.“

Zavrtěl hlavou. „Není to nic, co bych chtěl rozebírat, obzvlášť když jsem v tak příjemné společnosti.“

Její obavy o vévodu vystřídal příjemný nával neznámé závratě. „Budete v Oxfordshiru dlouho?“ zeptala se a snažila se, aby v jejím hlase nezněla tak otevřeně všechna ta naděje, již cítila.

„Když jsem teď našel to, v co jsem tak hluboce doufal, zdržím se snad o něco déle, než jsem měl v úmyslu.“

Tentokrát pochopila, že má skutečně na mysli ji, a vytěsnila z hlavy všechny myšlenky na hraběte Westixe a vévodu ze Somersvillu. Jistě se nepříhodilo nic,

co by se nedalo vysvětlit přátelským dopisem. Vždyť jejich otcové si byli tak dlouho blízcí!

Kočár zastavil před malou farou, kde Lottie bydlela se svým otcem. Byl to krásný bíle omítnutý domek s doškovou střechou, pod okny rostly květiny a na malé zahrádce zelenina. Ze všech stran ji obklopovaly stromy, které jí dodávaly trochu soukromí. Ale přestože se jí jejich fara líbila, ještě snad nikdy nebyla při pohledu na ni zklamaná. Kdyby jízda kočárem s lordem Murrayem trvala celý život, neměla by důvod ke stížnostem.

„Rád bych vás zase viděl,“ řekl lord Murray.

„Také bych si to moc přála.“ Alespoň tu je zítřek nebo kterýkoli den, kdy se budou moci spolu setkat. Dveře kočáru se otevřely a za nimi se objevil lokaj, který stál v neustávajícím dešti. Lottie se na lorda Murraye plaše usmála a rychle vystoupila, aby ten chudák nemusel zůstat dlouho v téhle slotě.

Nad hlavou se jí opět objevil deštník a lord Murray kráčel po úzké pěšině vedle ní. „Kdy vás tedy uvidím příště?“

Naléhavost v jeho hlasu odrážela velikost její touhy. Snažila se najít nějakou možnost. Zítřek měl být skličující a nabitý povinnostmi jako všechny její dny. Čekal ji čaj s několika dámami z otcovy farnosti a také příprava polévky pro ty, které nedávno postihlo nachlazení, které se šířilo vesnicí. Kromě toho se samozřejmě starala o domácnost a vařila. Snad jenom... „Každé ráno chodím na procházku,“ řekla ostražitě. Na procházkách byla samozřejmě úplně sama, což by znamenalo, že by byla sama s ním. Ale je to jen jedna procházka. Co na tom je špatného? Kdyby je někdo odhalil, mohli by klidně říct, že měli náhodou stejnou cestu.

Lord Murray se široce usmál. „Budu tam.“

„O půl jedenácté?“ řekla mu rychle, protože se už blížili ke dveřím. „Obvykle chodím za naším domem podél potoka.“

„Najdu si vás tam.“

Zastavili se na chodníku a stáli jeden proti druhému pod ochranou deštníku, zatímco déšť stále pleskal navoskovanou látku. Na kratičký okamžik se snesl o něco níž nad jejich hlavy, když se lord Murray sklonil a lehounce se svými rty dotkl jejích. Skoro si myslela, že se jí to jen zdálo, až na to, že když se narovnal, měl na rtech omámený úsměv. „Takže zítra, má krásná slečno Rossingtonová,“ pronesl tichým, důvěrným hlasem, který jí zrychlil tep.

„Zítra,“ souhlasila a otevřela dveře svého domu. Když je za sebou zavírala, nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak strašlivě se povleče čas do chvíle, kdy ho opět uvidí. Osud je opět svedl dohromady.

Evander se se slečnou Rossingtonovou setkal následujícího rána, kdy na něj čekala zalitá sluncem poblíž bystřiny. Její bílé mušelínové denní šaty měly decentní výstřih a zdůrazňovaly štíhlost její postavy. Tvář jí před sluncem chránil slaměný klobouček. Když ho uviděla, rozzářila se a zamávala mu. Ve způsobu, jakým se na něj dívala, s celou svou pozorností upřenou na něj, bylo něco, díky čemu si opět uvědomil, že v něm žádná žena ještě nikdy nevyvolala podobné pocity jako ona. Možná snad právě proto si našel záminku, aby přijel do Oxfordshire a vyhledal malou vesničku Binsey. Chtěl to udělat dřív. Opravdu chtěl. Jenže nejprve musel zajet na panství a přesvědčit se, že tam je všechno v pořádku v době, kdy byl jeho otec na cestách. Jméno Murray bylo Evanderovým dědictvím a musel o něj pečovat i za cenu

značných osobních obětí a toho, jaké břemeno pro něj představovalo. A to břemeno nesl rád. Kromě toho, teď je konečně tady, se slečnou Rossingovou; cožpak to není to jediné, na čem záleží?

Les byl ještě vlhký po důkladném včerejším dešti, ale jasná modrá obloha nad hlavou slibovala krásný den. „Dobré ráno, slečno Rossingtonová,“ uklonil se jí.

Zasmála se a chytila ho za ruce. „Prosím, říkejte mi Lottie. Jste příliš milý na to, abyste mě oslovoval slečno Rossingtonová.“

„To bych moc rád,“ odpověděl dychtivě. „Ale jen když mi slíbíte, že mi budete říkat Evandere, a ne lorda Murrayi. Je to tak zatuchle formální, že?“

„Evandere...“

Sevřela si prsty v dlaních; byl to její zvyk, na který si vzpomínal už z jejich předchozího setkání. „Tak je to určitě lepší,“ usmál se a nabídl jí rámě, čímž podpořil formálnost, kterou před chvílí tak znevažoval. Byl to však způsob, jak jí být blíž, vdechovat její jemný, pudrový květinový parfém a vnímat teplo jejího těla.

„Tohle jsem na venkově vždycky milovala,“ prohodila Lottie zamyšleně. Tvář měla skrytou ve stínu křempy.

„Co?“ zeptal se. Lem šatů měla vlhký od rosy pod mušelínem prosvítala jakási drobná růžová tečka... něco jako barva, které si všiml, když se viděli posledně.

„To, jak je tu vše daleko uvolněnější.“ Podívala se na něj a on uviděl její tvář. Jasně modré oči, světlou pleť, plné rudé rty. Znovu ho zasáhla síla její krásy. „Charles vždycky mluví o pravidlech, která se musí dodržovat v londýnské společnosti. Působí to na mě nesmírně upjatě a dusivě,“ pokračovala